

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. Mgr. Petrou Civínovou, advokátkou, se sídlem náměstí Jana Žižky z Trocnova 79, Čáslav, proti žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2007, č. j. 30 Ca 68/2006 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni žalobce Mgr. Petře Civínové, advokátce, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 7200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 9. 2000, sp. zn. SIN 1003/2000, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 14. 8. 2000, sp. zn. SIN 7/2000. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o poskytnutí informace sdělením jmen státních zástupců, kteří toho času působili na Vrchním státním zastupitelství v Praze s konkretizací, kde působili před nástupem na Vrchní státní zastupitelství v Praze a kde působili přede dnem 17. 11. 1989. Žalovaný

v odůvodnění uvedl, že tyto informace jsou osobními údaji ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále „zákon o ochraně osobních údajů“), a jako takové nemohou být poskytnuty podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které uvedl, že toto rozhodnutí, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze, kterým mu byly rovněž odepřeny požadované informace, je v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Žalobce uvedl, že žalovaný chybně posoudil vztah zákona o svobodném přístupu k informacím a vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, jakožto vztah obecné a speciální úpravy. Žalobce namítal, že nelze postupovat při žádosti o informaci podle § 23 této vyhlášky namísto postupu stanoveného zákonem o svobodném přístupu k informacím s odkazem, že jde o speciální právní normu vzhledem ke zmíněnému zákonu. Žalobce uvedl, že takovýto postup je zřejmě účelový ze strany žalovaného. Dále žalobce uvedl: *„nezbytně potřebuji vědět, kteří státní zástupci na VSZ - Praha (Vrchním státním zastupitelství v Praze, pozn. soudu) „vyřizují“ mé podněty jak se podílejí na represích vůči mé osobě a nebo a ve spojitosti v době vymezené zák. č. 480/91 (zákona č. 480/1991 Sb., o době nesvobody, pozn. soudu). Za situace tvrzené žalovaným by SZ (státní zastupitelství, pozn. soudu) bylo státem ve státě, kdy by byl občan odkázán na jeho libovůli.“* Žalobce uvedl, že tyto důvody jej opravňují k žádosti o informace podle § 5 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou žádá o seznam státních zástupců, již v dané době působili u Vrchního státního zastupitelství v Praze a dále o informaci o tom, kde tito působili před datem 17. 11. 1989.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 10. 10. 2007, č. j. 30 Ca 68/2006 – 32, žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Soud se předně zabýval otázkou tvrzené předčasnosti podání žaloby, kterou uplatnil žalovaný ve vyjádření k žalobě. Žalovaný tvrdil, že žaloba byla podána předčasně, neboť první podání ve věci bylo učiněno dne 21. 9. 2000, přičemž rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 28. 9. 2000. Soud k tomu konstatoval, že k prvnímu podání ve věci ze strany žalobce došlo dne 21. 9. 2000 u Městského soudu v Praze (sp. zn. 10 Nc 3195/2000 ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 7. 12. 2000, sp. zn. 10 Nc 3157/2000, viz spisy Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Nc 3195/2000, 8 C 142/2003), přičemž obsahem tohoto podání byla rovněž zmínka o tom, že rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2000 (správně 13. 9. 2000, pozn. soudu), sp. zn. SIN 1003/2000, žalobce obdržel 20. 9. 2000. Toto datum se pak podle soudu shoduje s razítkem podací pošty na doručence (č. 1. 6 spisu žalovaného sp. zn. 1003/2000) s tím, že toto razítko je jedinou jednoznačně čitelnou datací vyplývající z doručenky. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána za dodržení příslušné lhůty pro její podání. Soud dále konstatoval, že požadavek žalobce na uvedení jmen státních zástupců Vrchního státního zastupitelství v Praze včetně informací o tom, kde působili před nástupem na zmíněné státní zastupitelství a kde působili před datem 17. 11. 1989, je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť tento zákon se nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zákona o ochraně osobních údajů. Soud dále uvedl, že poskytnutí takovýchto

informací je v rozporu s § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť pro povinné subjekty je stanovena povinnost zpřístupňovat jen informace, které se vztahují k jejich působnosti a přímo souvisí s plněním jejich úkolů. Žalobcem požadované informace byly však podle soudu zaměřeny na osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, neboť osobním údajem se rozumí jakýkoli údaj týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů, na jehož základě lze přímo či nepřímo zjistit jeho identitu. Do této sféry pak podle soudu patří i jméno státního zástupce ve spojení s údaji o jeho předchozím profesním působení v období od roku 1948 do nástupu na Vrchní státní zastupitelství v Praze. Žalobcem vyžadované informace se podle soudu nevztahují k působnosti Vrchního státního zastupitelství ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, a nesouvisí s předmětem činnosti tohoto státního orgánu, takže přímo nesouvisí s plněním jeho úkolů. Soud poznamenal, že seznam státních zástupců působících na Vrchním státním zastupitelství v Praze je volně přístupný na internetu, konkrétně na serveru Ministerstva spravedlnosti. Soud uzavřel, že z výše uvedených důvodů nebyli žalovaní ani Vrchní státní zastupitelství v Praze povinni sdělovat požadované informace, a podanou žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž současně požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti s tím, že kasační stížnost bude poté co do důvodů doplněna.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 1. 2008, č. j. 30 Ca 68/2006 - 48, ustanovil stěžovateli právního zástupce Mgr. Petru Cívínovou, advokátku, se sídlem, Náměstí Jana Žižky z Trocnova 79, Čáslav, k ochraně zájmů stěžovatele v této věci.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 3. 2008 stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Předně se stěžovatel ztotožnil se závěrem Krajského soudu v Brně týkajícím se včasnosti prvního podání v dané věci k Městskému soudu v Praze. Stěžovatel však nesouhlasil s věcným posouzením žaloby, že požadavek na zpřístupnění informace o tom, kteří státní zástupci působili v dané době na Vrchním státním zastupitelství spolu s informací, kde působili před datem 17. 11. 1989, je v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel uvedl, že státní zástupci jsou veřejnými činiteli, a požadované informace proto nejsou zaměřeny na osobní údaje podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Dále stěžovatel poznamenal, že předmětné informace „*nezbytně potřebuje pro to, aby měl záruku, že příslušný státní zástupce je schopen jeho záležitost objektivně posoudit a není svázán vztahy vázající se na zákon č. 480/1991 Sb. (zákon č. 480/1991 Sb., o době nesvobody, pozn. soudu)*“. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že s důvody uvedenými v kasační stížnosti nesouhlasí. Žalovaný se vyjádřil k otázce včasnosti podání s tím, že zpochybnil, že datum razítka podací pošty ze dne 20. 9. 2000 lze současně považovat i za datum doručení. K věcné otázce kasační stížnosti žalovaný poznamenal, že z hlediska poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím není podstatné, z jakého

důvodu žadatel informaci požaduje, ale naopak to, zda je podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt povinen danou informaci poskytnout. V tomto bodě se žalovaný ztotožnil s názorem Krajského soudu v Brně, že sdělení požadovaných informací je vyloučeno podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a dále, že požadovaná informace nesměřuje do sféry působnosti povinného subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zmíněného zákona, a její poskytnutí je tedy vyloučeno. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o odmítnutí žaloby podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s., případně jestliže by neshledal žalobu za podanou předčasně, aby kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 12. 7. 2000 podal stěžovatel k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze žádost o informaci, v níž uvedl: „*S ohledem na ustanovení zák. č. 106/99 (zákon o svobodném přístupu k informacím, pozn. soudu) požaduji jmenný seznam ref. VSZ-Praha na tomto v současnosti působící. S konkrétností kde působili před nástupem na VSZ-Praha Jakož kde působili před 17. 11. 1989.*“ Po výzvě Vrchního státního zastupitelství v Praze, stěžovatel dne 30. 7. 2000 žádost doplnil s tím, že žádá jmenný seznam všech státních zástupců působících v dané době u tohoto orgánu. Dne 14. 8. 2000 vydalo Vrchní státní zastupitelství v Praze rozhodnutí sp. zn. SIN 7/2000, kterým nevyhovělo žádosti stěžovatele s odůvodněním, že na požadované informace se vztahují ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, kterým byl novelizován zákon o svobodném přístupu k informacím, a jako takové nemohou být zpřístupněny. Jména státních zástupců a místa jejich působení před jmenováním státními zástupci u Vrchního státního zastupitelství v Praze jsou osobními údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, a tyto údaje jsou vyjmuty podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím z působnosti tohoto zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, ve kterém požadoval vyhovění své původní žádosti o informaci ze dne 12. 7. 2000 s tím, že Vrchní státní zastupitelství o jeho žádosti rozhodlo tendenčně, a proto se domáhá změny rozhodnutí v odvolacím řízení.

Odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 9. 2000, sp. zn. 1003/2000, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že účelem zákona o

svobodném přístupu k informacím je zajištění a zlepšení komunikace mezi veřejností a státními úřady v oblasti jejich zákonem stanovené působnosti. Toto právo je ústavně zaručeno a může být omezeno pouze na základě zákona. Tímto zákonem je právě zákon na ochranu osobních údajů. Žalovaný k tomu doplnil, že seznam státních zástupců je přístupný na internetu na reprezentačním serveru Ministerstva spravedlnosti s tím, že jakékoli další konkretizování informací o daných osobách by nabylo kvality osobních údajů, které jsou chráněny zákonem o ochraně osobních údajů. Dále žalovaný podotkl, že je úkolem státu zajistit tak, jak to vyplývá z mezinárodních právních instrumentů, aby státní zástupci byli schopni zastávat své profesionální funkce bez zastrašování, obtěžování, nepřijatelného vlivu nebo bezdůvodného vystavení se civilní, trestní, nebo jiné odpovědnosti (směrnice OSN 1990). Konečně žalovaný uvedl, že státní zastupitelství vzniklo podle zákona o státním zastupitelství, s účinností ode dne 1. 1. 1994 v návaznosti na čl. 109 Ústavy České republiky jako decentralizovaná soustava úřadů státu, působících zásadně u soudů, u nichž vykonávají svoji působnost. Transformace bývalé prokuratury na státní zastupitelství byla provedena tak, že všem státním zástupcům byl pracovní poměr ze zákona ke dni 30. 6. 1994 skončen a následně byli jmenováni noví státní zástupci, přičemž na jmenování do této funkce nebyl podle § 35 citovaného zákona právní nárok. Z výše uvedených důvodů neshledal žalovaný odvolání důvodným.

Kasační stížnost není důvodná.

V otázce předčasnosti podání žaloby, tvrzené žalovaným ve vyjádření ke kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud souhlasí se zjištěními, která učinil Krajský soud v Brně. Z údajů uvedených na doručence rozhodnutí žalovaného sp. zn. SIN 1003/2000 zaslaného stěžovateli 20. 9. 2000, lze jako jediný jednoznačný údaj vyčíst datum 20. 9. 2000 uvedené ve výzvě. Údaj uvedený jako datum převzetí není zřetelný, nicméně dá se z něj usoudit, že se pravděpodobně jedná o datum 19. 9. 2000 přepsané na datum 20. 9. 2000. Není to ovšem zcela zřejmé. Ze znění prvního podání stěžovatele k Městskému soudu v Praze ze dne 21. 9. 2000 lze dovodit, že byl s uvedeným rozhodnutím seznámen, neboť zde zmiňuje údaje o rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2000, sp. zn. SIN 1003/2003, a o tom, že rozhodnutí obdržel dne 20. 9. 2000. Proto soud dospěl k závěru, že stěžovatel převzal rozhodnutí dne 20. 9. 2000 a žaloba byla dne 21. 9. 2000 podána ve lhůtě příslušné pro její podání. K této věci se již Nejvyšší správní soud vyslovil dříve v usnesení ze dne 7. 10. 2004, č. j. 2 Afs 148/2004 – 51, kde konstatoval, že: *„Smyslem odmítnutí návrhu pro předčasnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je ochrana účastníků řízení před tím, aby soud nerozhodoval o návrhu, u něhož není splněna podmínka řízení, přičemž nesplnění této podmínky by se mohlo negativně projevit na kvalitě rozhodování soudu. Předčasnost naopak nemá být vykládána jako prostředek pro procesní formalismus, a to ani ze strany soudů nebo ani ze strany účastníků řízení.“* Proto by ani v případě pozdějšího doručení nebylo na místě žalobu odmítnout pro předčasnost.

V otázce věcného posouzení Nejvyšší správní soud uvádí, že právo na informace je primárně upraveno článkem 17 odst. 1 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále „Listiny“), který uvádí, že svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Současně též článek uvádí v odstavci 4, že svobodu projevu a

právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Tímto článkem je v ústavní rovině zaručeno právo na informace. S tímto ustanovením komplementárně souvisí článek 10 Listiny, který stanoví, že každý má právo na ochranu své osobě. Tyto dva ústavní principy je tedy nutno vnímat ve vzájemné souvislosti.

Konkrétním vymezením těchto ústavně zaručených práv jsou zákon o svobodném přístupu k informacím a zákon o ochraně osobních údajů. Tyto předpisy mají za cíl v dosahu své úpravy mimo jiné konkrétně rozhraničit a určit vztah, či případné rozpory mezi dvěma právy, právem na informace a právem na ochranu údajů o své osobě.

Zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví rozsah povinnosti poskytovat informace v § 2 odst. 1, podle kterého povinné subjekty (státní orgány a orgány samosprávy) mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Toto ustanovení je doplněno v odst. 3 o negativní vymezení, které uvádí, že se tento zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu. Tímto předpisem je právě zákon o ochraně osobních údajů, jenž mění zákon o svobodném přístupu k informacím. Předmětem ochrany tohoto zákona je podle § 4 písm. a) osobní údaj, jímž je jakýkoliv údaj týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze na základě jednoho či více osobních údajů přímo či nepřímo zjistit jeho identitu. Daný § 4 zákona o ochraně osobních údajů vychází z článku 2 Směrnice č. 95/46/ES, která uvádí, že osobními údaji jsou „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity*“.

Stěžovatelův požadavek na jmenný seznam všech státních zástupců působících na Vrchním státním zastupitelství v Praze s informacemi o jejich předchozím působení před datem 17. 11. 1989 je údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Tyto údaje, tedy jméno společně s informací o předchozím zaměstnání, svojí povahou totiž vedou k určitelnosti subjektu údaje. Již samotné uvedení jména povinným subjektem by naplňovalo prvek jednoznačné určitelnosti subjektu údaje, ve smyslu zákona. Je tak naplněn předmět zákona o ochraně osobních údajů, a tyto údaje nemohou být poskytnuty z úřední povinnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím. K této otázce se již v minulosti Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2003, č. j. 5 A 135/2001 – 39, když uvedl, že: „*Za porušení práva na svobodný přístup k informacím nelze považovat odepření poskytnout údaje, které byly dnem 1.6.2000, kdy nabyl účinnosti zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ustanovením § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, explicitně vyňaty z režimu posledně uvedeného zákona.*“

Současně není naplněn požadavek zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o jménu a předchozím zaměstnání osob působících na Vrchním státním

zastupitelství v Praze totiž nesplňuje požadavek zákona na informace vymezené působností povinného subjektu, k němuž je žádost směřována, viz § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Působnost státního zastupitelství je upravena v § 4 zákona o státním zastupitelství. Údaje o osobách státních zástupců, zaměstnaných na Vrchní státním zastupitelství, nejsou informacemi v rozsahu působnosti tohoto orgánu. V rozsahu působnosti povinného, jakožto okruhu záležitostí svěřených orgánu veřejné správy k tomu, aby naplňoval své poslání, není shromažďování a poskytování informací o konkrétních osobách působících u tohoto orgánu. Působnost státního zastupitelství by nemohla být dána mimo jiné i proto, že před datem 17. 11. 1989 státní zastupitelství jako orgán státní správy neexistovalo. Prokuratura působící před tímto datem zanikla dnem nabytí účinnosti zákona o státním zastupitelství, tj. 1. 1. 1994, jak uvádí § 45 tohoto zákona, a státní zastupitelství tímto dnem vzniklo. Mezi těmito dvěma institucemi tak neexistuje vztah právní kontinuity. Současně veškeré funkce prokurátorů sice byly přeměněny podle § 35 odst. 1 citovaného zákona na funkce státních zástupců ovšem pouze do 30. 6. 1994, kdy všem státním zástupcům tyto funkce zanikly, nebyli-li státními zástupci jmenováni ministrem spravedlnosti, přičemž na toto jmenování nebyl právní nárok. Tedy ani mezi funkcemi prokurátorů a státních zástupců neexistuje vztah právní kontinuity.

Informace požadované stěžovatelem od Vrchního státního zastupitelství v Praze tedy nesplnily podmínky pro jejich poskytnutí stanovené zákonem.

Nejvyšší správní soud neshledal v postupu Krajského soudu v Brně pochybení, pokud jde o zjištění skutkového stavu, ani pokud jde o právní posouzení. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Soudem ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, další porada s klientem a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) této vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupkyni stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 7200 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2008

JUDr. Marie Turková

předsedkyně senátu